

[Nymann]

sådan er det ikke i dagens Danmark, og derfor er det naturligt, at der må skrives ind. Det må være forkert, at man skal monopoliseres for at få et stykke arbejde.

Hr. Hans Jørgen Jensen sagde, at fagorganisationerne slås ikke i Danmark. Nej, det er klart, for hvad skal de slås om? De har jo snart det hele. Og det er jo klart, at når de har fået sig indarbejdet, så fagforeningerne virkelig er dominerende inden for socialdemokratiet, der er lovgiverne, dem, der bestemmer, er der ikke stort mere at slås om. De har magten, de har retten, og de tager den gennem flertallet. Således er det, men om det derfor er rigtigt, betvivler jeg stærkt. Vi må imidlertid rette os efter det, og derfor er det strålende, at der nu tages et lille initiativ til at få prikket hul på bylden. Det tror jeg nu ikke vi kan få. Der er ingen tvivl om, at den bliver større og større, indtil samfundets økonomiske problemer bliver af en sådan størrelse, at vi ikke kan leve med det. Men som det ser ud i øjeblikket, er der ingen lysninger.

Fremskridtspartiet mener, at den eneste mulighed for, at vi kan komme et friere samfund nærmere, er at frigive hele det fagretlige system, som jo efterhånden er opbygget til en administrationsproblematik, som alle kan gemme sig under. Det er jo sådan i virksomheder, at hvis man forstår at tolke og angribe problemet, er der ikke den måde, man ikke kan genere og tortere en arbejdsgiver på, og vil han ikke makke ret, kan man jo bruge de forskellige regulativer, der er rundt omkring, til at få ham til det. Og det er jo en af de væsentlige ting, at hvis manden ikke er fuldt organiseret, kan man stille med hele apparatet og få ham til det.

Vi så jo Schela Plast for nylig, og vi har set mange andre eksempler. Derfor er det meget vigtigt, at vi får taget hul på dette problem.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Der er blevet sagt flere kønne ord om frihed, og jeg kom til at tænke på de gamle ord om, at frihed er det bedste guld. Det er jo gamle, sande ord. Men i forbindelse med dette forslag vil jeg da godt sige, at ordene kommer til at betyde, at frihed er det bedste guld for arbejdsgiverne. Og jeg vil da godt så til gengæld sige: lad os nu fastholde de gode,

gamle ord om, at sammenhold gør stærk. De ord har haft en enorm betydning for arbejderbevægelsen gennem årene, og de har æren for, at vi i dag, på trods af at vi stadig lever i et kapitalistisk samfund, har fået en rimelig levestandard, der ganske vist i øjeblikket bliver udsat for stærke angreb.

Det kan egentlig ikke undre mig, at det af bemærkningerne til forslaget fremgår, at når der foregår arbejdskampe her i Danmark, er det ene og alene arbejdernes skyld. Det ligger jo klart i, at forslagsstillerne ikke går arbejdernes ærinde, men tydeligvis går arbejdsgivernes ærinde.

Jeg synes, vi skal fastholde de gode, gamle principper om at være stærkt organiseret. Og må jeg så i øvrigt sige om den aktuelle sag, som har været nævnt heroppe, at det er vel rimeligt, at alle på en virksomhed er organiseret det samme sted, så ingen kan leve højt på, at andre har taget de kampe, der skulle til for at opnå de goder, som man er fælles om. Det synes jeg er ganske udmærket.

Jeg får lyst til at sige til den taler, der sagde noget om, at LO dominerer socialdemokratiet: ja, gid det var så vel! For hvis det var sådan, ville det sidste sorte forlig ikke være indgået, og det synes jeg havde været udmærket. Gid det var sådan, at LO havde større indflydelse på socialdemokratiet, end den rent faktisk har!

Formanden:

Hvis medlemmerne vidste, hvor tydeligt private samtaler kan følges heroppefra, blev der ført færre af dem.

Lone Dybkjær (RV):

Det lovforslag, vi behandler her, er jo en repetition af tidligere forslag, og jeg skal da også citere enkelte af de ting, vi har sagt ved tidligere lejligheder.

Men jeg vil godt som start sige, at det radikale venstre er enig med forslagsstillerne i hovedsigtet med dette forslag. Vi mener ikke, nogen bør være tvunget til at stå i en bestemt faglig organisation. Når det er sagt, vil vi også vedgå, at vi med et sådant forslag bevæger os ind på nogle meget ømtålige områder, og her kan jeg henvise til, hvad hr. Hilmar Baunsgaard sagde den 30. oktober 1975 om dette. Det står i sp. 821.